

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/147/2019
Identifikačné číslo spisu:	1215221845
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1215221845.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Hlavného mesta SR Bratislavy, so sídlom v Bratislave, Primaciálne námestie 1, proti žalovanej Ružinovská poliklinika, a.s., so sídlom v Bratislave, Ružinovská 10, zastúpenej JUDr. Dušanom Repákom, advokátom v Bratislave, Krížna 47, o 91 151,39 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 15 C 372/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. januára 2019 sp. zn. 6 Co 290/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 13. apríla 2018 č. k. 15 C 372/2015-337 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplattenia sumy 91 151,39 € (po čiastočnom späťvzatí žaloby) titulom vydania bezdôvodného obohatenia, zamietol. Žalovanej priznal náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Vykonaným dokazovaním mal preukázať, že ako vlastníka pozemku parcely reg. CKN, parc. č. XXXXX/X vo výmere 2 741 m² je na LV č. XXXX zapísaná žalovaná. V konaní nebola sporná skutočnosť, že k zápisu vlastníckeho práva k pozemku na žalobcu, z užívania ktorého sa domáha odplaty, došlo na základe žiadosti z 5. júna 1991, ktorou požiadal Magistrát hlavného mesta SR Správu geodézie a kartografie - mesto o vyznačenie zmeny vlastníctva v LV. Z tohto LV jednoznačne vyplýva, že ako vlastníci nehnuteľnosti boli evidované tri subjekty a tretí v poradí Hlavné mesto SR Bratislava. Rozhodnutím Rady NV hl. mesta SSR došlo k zlúčeniu troch organizácií a vytvorila sa nová organizácia s názvom Výstavba hlavného mesta SSR Bratislavy. Teda subjekt označený ako v poradí druhý vlastníka bol právnym nástupcom prvého vlastníka nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX. Žalovaná na preukázanie tvrdenia o nedostatku aktívnej legítimácie žalobcu predložila hospodársku zmluvu č. 86-24014-Go zo 7. mája 1987. Z obsahu tejto vyplýva, že odovzdávajúca organizácia, ktorou bola Výstavba hlavného mesta SSR Bratislavy odovzdala preberajúcej organizácii Ústavu národného zdravia mesta Bratislavy majetok v katastrálnom území K. parc. č. XXXXX/XX vo výmere 3 974 m² zastavaná plocha. K prevodu vlastníctva malo dôjsť k 1. júnu 1987. Ako dôvod prevodu je uvedená stavba Polikliniky Ružinov, pričom pozemok bol vytvorený uvedeným GP. K zápisu sporného pozemku do

evidencie nehnuteľností na vlastníka, t. j. Výstavba hlavného mesta SSR Bratislavy došlo 14. júna 1983. Žalovaná je právny nástupcom Ústavu národného zdravia mesta Bratislavy a to na základe záverečného delimitačného protokolu o odovzdaní a prebratí úloh a pôsobnosti hmotného majetku, majetkových práv a záväzkov, plánu a rozpočtu v zmysle uznesenia vlády SR z 24. novembra 1990 č. 554 a listu MZ SR z 18. decembra 1990. Z predmetného protokolu jednoznačne vyplýva, že odovzdávajúca organizácia (Ústav národného zdravia mesta Bratislavy) ku dňu delimitácie t. j. k 1. januáru 1991 odovzdáva hnutel'ný a nehnuteľný majetok, práva a záväzky a pohľadávky štátu, ku ktorým má k 31. decembru 1990 právo hospodárenia Ústav národného zdravia hlavného mesta Bratislavy. Prílohou záverečného delimitačného protokolu bol Dielčí delimitačný protokol č. 1 o delimitácii Územnej polikliniky bod 7 Súpis č. 10R-blok B,C,D s odvolaním sa na Hospodársku zmluvu č. 86-24014. V konaní nebolo sporné, že zriaďovacou listinou č. 3724/1991-A/XXI-1 zo 4. decembra 1991, vydanou MZ SR došlo k vyčleneniu Polikliniky Ružinov, so sídlom Ružinovská 10, Bratislava, ktorá bola vyčlenená z Nemocnice s poliklinikou Ružinov. Teda Poliklinika Ružinov bola zriadená s účinnosťou od 1. januára 1992 ako štátna príspevková organizácia s právnou subjektivitou a s právom hospodáriť s majetkom, ktorý jej do 31. marca 1992 odovzdá Nemocnica s poliklinikou Ružinov osobitnou zmluvou. Z uvedeného mal za nesporné, že zápis vlastníckeho práva žalobcu k pozemku bol vykonaný s účinnosťou k 1. máju 1991, t. j. v čase po podpise Hospodárskej zmluvy, kedy bol majetok v správe Nemocnice s poliklinikou Ružinov, ktorej zriaďovateľom bolo MZ SR a v danej veci nemohol byť aplikovaný § 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v spojení s § 132 OZ. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a s poukazom na citované zákonné ustanovenia dospel k záveru, že žalobca napriek tomu, že je vedený ako vlastník pozemku, z ktorého užívania sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, nie je vo veci aktívne legítimovaný, lebo žalovaná v konaní preukázala, že zápis vlastníckeho práva k pozemku parcela č. XXXXX/XX nemal byť s odvolaním sa na § 3 písm. e/ zákona č. 138/1991 Zb. v prospech žalobcu povolený. Preto žalobu aj s prihladnutím na § 78 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. januára 2019 sp. zn. 6 Co 290/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Uviedol, že žalobca je obec a preto sa na neho vzťahuje zákon č. 138/1991 Zb., ktorý nadobudol účinnosť 1. mája 1991. V žiadosti z 5. júna 1991 o vyznačenie vlastníka v LV adresovanej Správe geodézie a kartografie poukázala na § 2 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. Predmetný pozemok bol pôvodne vo vlastníctve čl. štátu v správe Výstavby hl. mesta SSR Bratislavy, ktorá bola investorsko-inžinierskou organizáciou NV mesta Bratislavy a išlo o rozpočtovú, prípadne príspevkovú organizáciu NV. Hospodárskou zmluvou zo 7. mája 1987 č. 86-24014-Go VHMB previedla správu národného majetku okrem iného i k spornému pozemku na Ústav národného zdravia mesta Bratislavy. Išlo o rozpočtovú, prípadne príspevkovú organizáciu a jej nadriadeným orgánom bol Národný výbor mesta Bratislavy. Zakladateľská alebo zriaďovateľská funkcia vo vzťahu k ÚNZ mesta Bratislavy však na obec - žalobcu podľa zákona č. 518/1990 Zb. neprešla. Prechod zakladateľskej funkcie na obec upravený v § 2 ods. 1 zákona č. 518/1990 Zb. sa vzťahuje výlučne na štátne podniky, pričom ÚNZ mesta Bratislavy štátnym podnikom nebol. Podľa tohto ustanovenia teda nemohla prejsť zakladateľská funkcia k ÚNZ mesta Bratislavy na obec - žalobcu. Súčasne na žalobcu neprešla ani zriaďovateľská funkcia k ÚNZ mesta Bratislavy, pretože tomu bráni § 3 ods. 2 písm. a/ zákona č. 518/1990 Zb. Keďže teda ani zakladateľská a ani zriaďovateľská funkcia k ÚNZ mesta Bratislavy neprešla na obec - žalobcu, nemohlo na neho prejsť ani vlastnícke právo k predmetnému pozemku v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. Na druhej strane § 3 písm. e/ zákona č. 138/1991 Zb. v znení platnom k 5. júnu 1991 sa na prejednávajúcu vec nevzťahuje. Toto ustanovenie sa týka „účelových objektov“ a ide o stavby, nie pozemky. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu o neplatnosti hospodárskej zmluvy zo 7. mája 1987 z uvedených dôvodov. Poukázal na predpoklady vydržania ako jeden zo spôsobov nadobudnutia práva, keď na LV č. XXXX nie je uvedený titul nadobudnutia vlastníctva žalobcu, ktorý bol do katastra nehnuteľností zapísaný ako vlastník na základe jeho žiadosti z 5. júna 1991, v ktorej uviedol špecifikované skutočnosti. Muselo mu byť už k 1. máju 1991 známe, že sporný pozemok, na ktorom je postavená poliklinika, slúži na plnenie jej úloh a že teda právo hospodárenia patrí právnym predchodcom žalovanej. V súvislosti s tým si žalobca musel byť

vedomý toho, že vo vzťahu k právnym predchodcom žalovanej na neho nemohla prejsť ani zakladateľská a ani zriaďovateľská funkcia. Za tohto stavu podľa názoru odvolacieho súdu žalobca nemohol byť v dobrej viere, že na neho prešlo vlastnícke právo k spornému pozemku v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. i keď bol do katastra nehnuteľností zapísaný ako vlastník tohto pozemku. Žalobca teda sporný pozemok držal v omyle, že mu patrí, pričom tento omyl nemožno vyhodnotiť ako ospravedlniteľný. Žalobcu preto nemožno považovať za oprávneného držiteľa v zmysle § 134 ods. 1 OZ a vzhľadom na to nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k spornému pozemku vydržaním. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalobcu pokiaľ ide o výklad § 78 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z., z ktorého a rovnako aj z § 70 vyplýva, že zásadne má prednosť skutočný stav pred údajmi zapísanými v evidencii nehnuteľností, resp. v katastri nehnuteľností. V dôsledku toho si súd môže otázku vlastníckeho práva k spornému pozemku vyriešiť aj bez toho, aby žalovaná podala žalobu o určenie vlastníckeho práva k tomuto pozemku. V konaní bolo preukázané, že žalobca vlastníkom sporného pozemku nikdy nebol a bola teda preukázaná nepravdivosť údajov katastra nehnuteľností, v ktorom je žalobca zapísaný ako vlastník sporného pozemku. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 387 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že krajský súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces na základe čoho je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho niektorými podstatnými argumentmi a to s argumentmi ohľadom neplatnosti a neúčinnosti Hospodárskej zmluvy, s argumentmi ohľadom vydržania vlastníckeho práva k spornému pozemku, za ktorého užívanie sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, tiež sa nevysporiadal s argumentmi ohľadom výkladu § 78 ods. 1 katastrálneho zákona a nezohľadnil rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré na svoju argumentáciu predložil. V tejto súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu SR a judikatúru EŠLP. Vzhľadom na uvedené mal za to, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie v nenáležitom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu. Ďalej namietal, že odvolací súd sa pri vyriešení otázky „či sa opak hodnovernosti údajov katastra nehnuteľností môže preukázať tiež v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia alebo je potrebné, aby žalovaná iniciovala konanie o určenie vlastníckeho práva“, na základe ktorého by mohlo byť v prospech nej určené vlastnícke právo k pozemku, čím by došlo k preukázaniu opaku hodnovernosti údajov katastra nehnuteľností“ odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe NS SR, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie. Poukázal na rozhodnutia sp. zn. 4 Sžr 86/2014 z 1. apríla 2015, sp. zn. 5 Sžo 59/2015 z 26. januára 2017, pričom citoval právny záver v nich vyslovený. Bol toho názoru, že opak hodnovernosti údajov katastra nehnuteľností sa môže preukázať výlučne v konaní o určenie vlastníckeho práva, resp. v konaní o oprave chyby v katastrálnom operáte. Preto mal za to, že krajský súd nesprávne právne vec posúdil. Ak žalovaná tvrdí, že je vlastníčkou sporného pozemku, má sa domáhať svojho vlastníckeho práva v konaní o určenie vlastníckeho práva.

4. Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť. Podľa jej názoru sa odvolací súd vysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi žalobcu, ním predložená judikatúra nie je v danej veci relevantná.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca

alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11. Žalobca podal dovolanie z dôvodu, že nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP).

12. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Žalobca v dovolaní tvrdí, že odvolací súd sa nevysporiadal v jeho rozhodnutí s odvolacími argumentmi a že jeho rozhodnutie (ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie) je nepreskúmateľné a predčasné, z ktorého tvrdenia (zrejme) vyvodzuje vadu podľa § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že podľa zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie

dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 (v dôsledku prijatia CSP), sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za naďalej aktuálne.

15. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety uvedeného stanoviska, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sa v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a poukázal na to, že ani v odvolaní neboli uvedené skutočnosti, s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie. Uviedol, čo ho viedlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie a pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia zdôraznil skutočnosti, z ktorých bol vyvodený správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. Majúc na zreteli vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu nemá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP a teda prípustnosť dovolania žalobcu z tohto ustanovenia nemožno vyvodiť.

17. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

18. Ak dovolateľ odôvodňuje prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018). Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

19. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, prijatý ako judikát R 71/2018).

20. Podľa názoru žalobcu sa odvolací súd v danej veci odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázky, či sa opak hodnovernosti údajov katastra nehnuteľností môže preukázať tiež v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia alebo je potrebné, aby žalovaná iniciovala konanie o určenie vlastníckeho práva, keď dospel k záveru (zhodne so súdom prvej inštancie), že nárok ním uplatnený (na vydanie bezdôvodného obohatenia) je nedôvodný, nakoľko mal za preukázané, že žalobca nie je vlastníkom spornej nehnuteľnosti. Pritom vychádzal z názoru, že otázku vlastníctva k spornému pozemku si súd mohol vyriešiť aj bez toho, aby žalovaná podala žalobu o určenie vlastníckeho práva. Žalobca pri tvrdenom odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu poukázal na právne závery vyslovené v rozhodnutiach NS SR sp. zn. 4 Sžr 86/2014 z 1. apríla 2015, sp. zn. 5 Sžo 59/2015 z 26. januára 2017. V uvedených rozhodnutiach však rozhodoval najvyšší súd ako súd odvolací v rámci správneho súdnictva a nie ako súd dovolací, z ktorého dôvodu nemožno tieto rozhodnutia považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (pozri citované R 71/2018). Naopak dovolací súd poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 2 Cdo 67/2000 z 27. októbra 2000, v ktorom najvyšší súd ako súd dovolací vyslovil právny záver, že „súd je oprávnený v konaní o vlastníckej žalobe ako predbežnú riešiť otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pri posúdení otázky, kto je vlastníkom, môže sa aj odchyliť od stavu zapísaného v katastri nehnuteľností“. Z uvedeného potom vyplýva záver, že odvolací súd sa v danej veci neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

21. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP procesne prípustné. Preto najvyšší súd jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

22. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.